

jeg det rent umiddelbart, og det kan jo være i orden og på sin plads i nogle tilfælde.

Jeg synes, det er fint, at ministeren har givet tilsagn om at gå ind i en drøftelse af spørgsmålet, for jeg synes, der er brug for det. Vi vil i de drøftelser have megen fokus på bestyrelsesansvar, vi vil have fokus på klarhed og åbenhed, og så vil vi i øvrigt lade os overbevise af gode argumenter for andre procedurer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er vist ikke nogen spørgsmål, så den næste ordfører bliver hr. Rune Lund fra Enhedslisten.

Rune Lund (EL):

Jeg synes i virkeligheden ikke, det er særlig svært, og jeg synes i virkeligheden, det kan siges meget kort. De regler, som gælder for offentlige stillingsopslag, skal selvfølgelig også gælde for statslige aktieselskaber.

Man kan næsten spørge sig selv retorisk: Hvor svært kan det være? Hvor svært kan det være at forstå, at der skal være åbenhed om de ting? Hvor svært kan det være at forstå, at der skal være lige muligheder for alle kvalificerede ansøgere? Og hvor svært kan det være at lave nogle regler, som sikrer, at der aldrig nogen sinde er tvivl om, hvorvidt der har været kammerateri i forbindelse med besættelsen af den slags stillinger?

Det, at man opslår en stilling offentligt, betyder jo ikke, at man ikke kan benytte sig af f.eks. et headhunterbureau for at få nogle folk til at søge denne stilling på lige vilkår med alle mulige andre, så for at undgå dårlige forløb og snak om, hvorvidt tingene er gået skidt til, eller om de er gået forkert til, eller om de er gået rigtigt til, er det da bare helt fint at foreslå, at stillingerne skal opslås offentligt.

En del af diskussionen i dag er gået på, at når man skal ansætte folk i sådanne stillinger, ved man godt i forvejen, hvem der kunne finde på at søge dem og den slags ting. Jamen sådan er det jo også i dag, når man opslår job i private virksomheder eller i et ministerium. Så har man typisk en opfattelse af, hvem der kunne finde på at søge stillingen, eller hvem der måske kunne være egnet til at varetage stillingen, så der er jo ikke nogen principiel forskel på at ansætte folk i et statsligt aktieselskab eller ansætte folk i et ministerium eller i en kommune.

Enhedslistens holdning er: Hvor svært kan det være? Lad os dog stemme for dette beslut-

ningsforslag, og det gør Enhedslisten selvfølgelig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 15.05

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige tak til de partier, der har givet tilslutning til forslaget. Socialdemokraterne har givet tilslutning, Enhedslisten har givet tilslutning, Det Radikale Venstre har givet et positivt svar, om end ikke fuld tilslutning, og Dansk Folkeparti glæder sig til udvalgsarbejdet, men har i øvrigt ikke meldt klart ud.

Venstre og De Konservative har sagt, at det her kan de ikke være med til. Dog loftede finansministeren alligevel en lille flig, da han sagde – og nu håber jeg ikke, han tænkte på, at folketingssamlingen snart er slut, så det nok dør af sig selv – at han efterfølgende godt vil diskutere, hvordan man kan udforme klare regler for offentlige aktieselskaber og tilsvarende offentlige selskaber. Jeg har ikke tænkt mig at glemme, at finansministeren har løftet den flig.

I øvrigt var det lidt interessant, at finansministeren – som jeg ellers mener er en mand, der sådan set kan klare temmelig komplicerede sager, også selv om han mener, at det mest er Folketinget, der gør finansloven kompliceret, og ikke Finansministeriet; det lyder som finansminister fra tidligere årtier, må jeg sige – mener, at det her er vældig, vældig vanskeligt. Derfor tilbød jeg også, at vi starter med de statslige aktieselskaber, for jeg har en klar formodning om, at det ikke er særlig vanskeligt.

Jeg har jo været ansat på et universitet, og jeg kender beskrivelsen af, hvad man skal gøre. Her falder der jo brænde ned, hvis man ikke opslår en professorstilling, og hvis man ikke opslår den både nationalt og internationalt. Jeg skal love for, at man får læst og påskrevet og får klagesager og alt muligt, hvis man ikke gør det. Men reglerne har sådan set ikke været så svære at udforme, så vidt jeg kan se, og i hvert fald kan man lade sig inspirere af dem, så det kan ikke være særlig kompliceret. Jeg vil sige, at her handler det mest om politisk vilje eller manglende politisk vilje.

Så er der blevet sagt en hel del om, at man må vel også have mulighed for at kunne bruge bureauer – nogle kalder dem headhuntningsbu-